

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ing. K. D.**, zastoupeného JUDr. Janou Martinů, advokátkou se sídlem v Klášterci nad Ohří, Zahradní 253, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 3. 2009, č. j. 15 Ca 105/2007 - 75,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu v Kadani (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 1. 2005 č. j. 173/05/183971/5825 byl žalobci dodatečně stanoven základ daně a daň z příjmů za zdaňovací období roku 2003 ve výši 0 Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „žalovaný“) ze dne 14. 3. 2007, č. j. 3968/07-1100, bylo odvolání proti tomuto výměru zamítnuto. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem; ten ji shora uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud vycházel při svém rozhodování z takto postaveného skutkového stavu věci: Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 8. 2001, sp. zn. 18 K 12/99, byl k tomuto dni prohlášen konkurs na majetek dlužníka ATRIS agentura v. o. s.; správcem konkursní podstaty byl ustanoven JUDr. Miroslav Rác. Společníky úpadce byli žalobce a E. D. Dne 1. 4. 2004 byla správci daně doručena plná moc, kterou udělil správce konkursní podstaty daňové poradkyni O. R. ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 za žalobce. Daňové přiznání bylo správci daně doručeno dne 30. 6. 2004 a byla v něm vykázána daňová povinnost

v částce 518 548 Kč, přičemž dílčí základ daně z podnikání podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) činil 1 625 286 Kč. Správcem daně byl základ daně a daň vyměřena konkludentně k témuž dni. Dne 5. 10. 2004 podal žalobce příznání k dani z příjmů za zdaňovací období 2003, do základu daně zahrnul pouze dílčí základ daně ze závislé činnosti a vykázal přeplatek na dani v částce 1035 Kč. Výzvou správce daně k odstranění vad podání ze dne 15. 10. 2004 byl žalobce vyzván ke správnému označení podaného daňového příznání ze dne 5. 10. 2004 s tím, že daňové příznání bylo podáno již dne 30. 6. 2004. Žalobce v odpovědi na výzvu uvedl, že k podání daňového příznání nikoho nezmocnil, sám ho nepodepsal ani nepodal. Souhlasil s tím, aby daňové příznání ze dne 5. 10. 2004 bylo považováno pro účely daňového řízení za dodatečné daňové příznání. Následně byl žalobce vyzván výzvou dle ustanovení § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), aby se vyjádřil k pochybnostem správce daně s ohledem na stanovený základ daně a daň dle daňového příznání ze dne 30. 6. 2004. Žalobce byl správcem daně upozorněn, že správcem konkursní podstaty byla předložena rozvaha, výsledovka a přehled rozdělení základu daně ATRIS agentury v. o. s. a že je povinností žalobce jako společníka veřejné obchodní společnosti zahrnout podíl na základu daně veřejné obchodní společnosti do základu daně svého daňového příznání. K výzvě žalobce sdělil, že daňové příznání ze dne 30. 6. 2004 bylo podáno neoprávněně, neboť nikoho k jeho podání nezmocnil; povinnost podat daňové příznání nemá, neboť v průběhu konkursu se daňová příznání nepodávají ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 daňového řádu; žádné finanční prostředky od správce konkursní podstaty ostatně neobdržel. Následně správce daně vydal dodatečný platební výměr na základ daně a daň z příjmů za zdaňovací období 2003 ve výši 0 Kč (č. j. 173/05/183971/5825 ze dne 3. 1. 2005). Podání žalobce doručené dne 7. 2. 2005 a 2. 9. 2005 posoudil správce daně jako odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, resp. doplnění odvolání a žalovaný ho svým rozhodnutím ze dne 14. 3. 2007 č. j. 3968/07-1100 zamítl.

K argumentaci žalobce, postavené na bezpředmětnosti daňového příznání podaného dne 30. 6. 2004, krajský soud konstatoval, že s ohledem na předložený spisový materiál a jím provedené svědecké výpovědi, má za prokázané, že podpis žalobce na plné moci předložené správci daně na ní byl již v době jejího podání. Sám žalobce nevysvětlil, jak se jeho podpis na plnou moc dostal a jeho pravost nepopřel. Dále žalobcem tvrzenou zmatečnost dodatečného platebního výměru nelze dovodit ze skutečnosti, že jeho obsahem je jednak stanovení základu daně a daně ve výši 0 Kč na základě dodatečného daňového příznání, jednak informace o porovnání výše základu daně a daně stanovené na základě daňového příznání a dodatečného daňového příznání. Dodatečný platební výměr, který je součástí spisu, netrpí ani žalobcem vytýkanou vadou absence odůvodnění a podpisu vydávajícího orgánu. Rozhodnutí v daňovém řízení se odůvodňují pouze tehdy, stanoví-li tak zákon (§ 32 odst. 3 daňového řádu). Předložený originál dodatečného platebního výměru obsahuje vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka s uvedením jeho funkce (v tomto případě je dodatečný platební výměr podepsán ředitelem finančního úřadu).

O námitce žalobce, dle které příjem poplatníka musí být skutečný a v jeho právní sféře se musí reálně projevit (což se v daném případě nestalo, neboť ze strany správce konkursní podstaty žalobci žádné finanční prostředky nebyly vyplaceny), uvážil krajský soud tak, že veřejná obchodní společnost odpovídá za své závazky celým svým majetkem a společníci ručí za její závazky veškerým svým majetkem společně a nerozdílně. Jestliže pohledávky věřitelů v konkursu nemohou být uspokojeny z majetku podstaty, mohou se věřitelé uspokojit na majetku společníků. Pokud tedy v tomto případě správce konkursní podstaty využil zisk společnosti na úhradu pohledávek konkursních věřitelů, reálně se to projevilo v právní sféře společníka veřejné obchodní společnosti, neboť pohledávky věřitelů, které by nebyly v průběhu konkursu uspokojeny z majetku konkursní podstaty, by mohli věřitelé vymáhat přímo po společníkovi.

Krajský soud konečně uvedl, že ustanovení § 38gb odst. 6 zákona o daních z příjmů je speciální vůči ustanovení § 40 odst. 1 daňového řádu, na které se žalobce odvolával. Je tedy povinností poplatníka podávat daňové přiznání k dani z příjmů za každé zdaňovací období, které následuje po zdaňovacím období, ve kterém byl konkurs prohlášen a zároveň nebyl zrušen. V tomto ohledu bylo povinností žalobce podat daňové přiznání za zdaňovací období 2003.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek kasační stížností, opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] spatřuje stěžovatel v tom, že soud nevzal v úvahu fakt, že za stěžovatele podal daňové přiznání zaměstnavatel. Lhůta pro podání daňového přiznání by se prodloužila do 30. 6. 2004 pouze za předpokladu, kdy by byla udělena daňové poradkyni plná moc ke zpracování a podání daňového přiznání. Toto zmocnění však bylo v plné moci přeškrtnuto, a proto je daňové přiznání podané dne 30. 6. 2004 neplatné. Ke zpracování daňového přiznání není nutné být zastoupen daňovým poradcem; pak platila po jeho podání lhůta do 31. 3. 2004. Jestliže daňové přiznání předloženo nebylo, měl správce daně vyzvat stěžovatele, aby daňové přiznání předložil nebo s ním měl zahájit vyměřovací řízení. Krajský soud dále zaměnil otázku ručení a otázku posouzení daně z příjmů. Veřejná obchodní společnost není daňovým poplatníkem; poplatníky jsou pouze její společníci a stěžovatel v konkursním řízení neměl postavení ručitele. Zisk veřejné obchodní společnosti se neprojevil v reálné sféře stěžovatele, a proto je tento postup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního (rozsudek ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136).

Skutková podstata, z níž soud vycházel, nemá oporu ve spisu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť z něj nevyplývá, že by správce daně v období od dubna do června 2004 vyzval stěžovatele k podání daňového přiznání. Daňová poradkyně byla zmocněna pouze ke *zpracování* daňového přiznání, nikoli k jeho *podání*. Správce daně měl tedy postupovat dle ustanovení § 44 odst. 1 daňového řádu. Nevydal rozhodnutí, kterým by vyměřil základ daně a daň; vydán byl pouze *dodatečný* platební výměr, kterému žádný platební výměr nepředcházel. Stěžovatel též trvá na zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti tohoto výměru. Nemí také pravdou, že by stěžovatel původně uznal a správce daně původně vyměřil základ daně v částce 1 891 456 Kč a daň v částce 518 548 Kč. Krajský soud nesprávně vyhodnotil svědecké výpovědi správce konkursní podstaty a daňové poradkyně. Nesprávné zhodnocení jejich výpovědí nekoresponduje se spisem; skutečnost, že správce daně nečiní záznamy do spisů přitom nemůže být k tíži stěžovatele.

Žalovaný k podané kasační stížnosti pouze odkázal na svá předchozí vyjádření s tím, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhuje zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Zásadní spornou otázkou v projednávané věci je posouzení relevance zmocnění vystaveného daňové poradkyni O. R. Plná moc, jež je součástí spisu, byla udělena správcem konkursní podstaty úpadce ATRIS agentura v. o. s., daňové poradkyni, která svým podpisem stvrdila její přijetí. Současně plná moc obsahuje podpis žalobce. Závěr krajského soudu, že sám stěžovatel nevysvětlil, jak se jeho podpis na plnou moc dostal, že nepopřel ani jeho pravost, a že nebylo prokázáno, že by došlo po podání plné moci ke správci daně k jejímu pozměňování, plně

koresponduje se spisovým materiálem a provedeným dokazováním. Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že sám stěžovatel v odpovědi na výzvu správce daně (č. j. 68109/04/183971/5825 ze dne 13. 12. 2004) ze dne 28. 12. 2004 v odstavci druhém uvedl: „[n]a základě zjištěných údajů jsem odmítl podat daňové přiznání za rok 2003. Na naléhání správce konkursní podstaty i správce daně jsem nakonec udělil plnou moc pro vypracování daňového přiznání (ne k podání).“ Vyjádření samotného stěžovatele si přitom vzájemně odporují, neboť v žalobě uvádí, že plnou moc k datu 29. 3. 2004 nepodepsal, zatímco v kasační stížnosti opětovně připouští, že plnou moc daňové poradkyni udělil, ale pouze ke zpracování daňového přiznání, nikoli k jeho podání. Z pohledu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., dle kterého se v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží ke skutečnostem, které byly stěžovatelem uplatněny až po vydání napadeného rozhodnutí, by *stricto sensu* k posledně uvedenému tvrzení stěžovatele nemělo být vůbec přihlédnuto, neboť jeho skutková argumentace v řízení před krajským soudem byla odlišná. Jelikož však jsou okolnosti kolem udělení plné moci, zpracování a zejména pak doručení daňového přiznání správci daně sporné jako celek, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se k němu věcně vyjádřit. Zde, bez nutnosti obsáhlé právní argumentace, postačí pouze odkázat na ustanovení § 40 odst. 3 větu druhou daňového řádu, dle které *v případě poplatníka, jehož přiznání zpracovává a předkládá daňový poradce, se daňové přiznání podává nejpozději do šesti měsíců po uplynutí zdaňovacího období*. Jestliže stěžovatel uvádí, že k podání daňového přiznání daňovou poradkyni nezmocnil a daňové přiznání podané dne 30. 6. 2004 je z tohoto důvodu neplatné, pak z doslovného znění ustanovení § 40 odst. 3 věty třetí daňového řádu skutečně nelze dovodit, že by bylo zákonnou povinností daňového poradce jím zpracované daňové přiznání i osobně příslušnému správci daně podat (jakkoli se tak v praxi obvykle děje). Povinnost předložit daňové přiznání správci daně je nutné chápat jako odpovědnost daňového poradce za to, že jím zpracované daňové přiznání bude doručeno správci daně v zákonem stanovené lhůtě. To znamená, že v otevřené lhůtě (zde do 30. 6.) buď daňové podání sám podá, nebo je předá daňovému subjektu či jiné osobě v době, kdy tento úkon mohou reálně učinit. Zde ovšem primárně záleží na vzájemné dohodě daňového subjektu a jeho poradce; ve vztahu k správci daně jsou tyto interní pokyny irelevantní, ledaže by mu byly známy. Daňové přiznání bylo v dané věci u správce daně podáno poslední den lhůty, tedy 30. 6. 2004; kdo konkrétně tento faktický úkon na podatelně správce daně provedl, je nepodstatné. Zde sluší jen připomenout, že daňová poradkyně před krajským soudem popřela, že by tak učinila ona. Otázka, zda byla k tomuto úkonu oprávněna, by mohla být teoreticky relevantní pouze za situace, kdy by bylo najisto postaven opak, což se v daném případě nestalo.

Pokud stěžovatel, v návaznosti na předchozí námitku, dále namítá, že za popsánoho skutkového stavu měl být správcem daně v období od dubna do června 2004 vyzván k podání daňového přiznání, popřípadě že s ním mělo být zahájeno vyměřovací řízení, ani v tomto směru s ním nelze souhlasit. Správce daně neměl totiž k takovému postupu žádný zákonný důvod. Za situace, kdy byla správci daně dne 1. 4. 2004 doručena plná moc daňové poradkyně (minimálně ke zpracování daňového přiznání) se všemi náležitostmi, správce daně o ní neměl pochybnosti, a daňové přiznání podané 30. 6. 2004 (tedy ve lhůtě plynoucí z ustanovení § 41 odst. 3, věty druhé daňového řádu) přijal jako řádné, pak logicky vyměřil základ daně a daň konkludentně, k posledně uvedenému dni. Není proto na místě odkazovat na povinnost správce daně zahajovat vyměřovací řízení ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 daňového řádu, jehož aplikace nastupuje až tehdy *nebylo-li podáno daňové přiznání nebo hlášení, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení včas, a to ani po výzvě správce daně, nebo nebyly-li na výzvu ve stanovené lhůtě odstraněny vady*. Jestliže správce daně vyměřuje základ daně a daň konkludentně (z pohledu stížní argumentace lze otázku, zda tak činí z hlediska hmotného práva v souladu se zákonem, ponechat stranou), pak tuto skutečnost vyznačí do příslušných řádků daňového přiznání. S ohledem na ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu se v případě vyměření daně v souladu s podaným daňovým přiznáním výsledek vyměření sdělí daňovému subjektu pouze na jeho výslovnou žádost. Výsledkem vyměřovacího řízení tedy nutně nemusí být vydání platebního výměru, tedy formalizovaného aktu – správního rozhodnutí. Naopak, správce daně přistupuje k jeho vydání pouze tehdy, kdy se základ daně a daň na základě provedeného vyměřovacího řízení (typicky po provedení

vytýkacího řízení dle ustanovení § 43 daňového řádu) liší od základu daně a daně tak, jak byly daňovým subjektem vykázány. Právní úprava preferuje, i s ohledem na základní zásady daňového řízení (zejména zásady zákonnosti, hospodárnosti a součinnosti dle ustanovení § 2 odst. 1 a 2 daňového řádu), vyměření daně konkludentně. Stěžovatel se tedy mýlí, má-li zato, že dodatečnému platebnímu výměru musí nutně předcházet platební výměr v listinné, formalizovaná podobě.

Stěžovatel v rámci této skupiny kasačních námitek konečně též uvedl, že krajský soud měl vzít v úvahu i skutečnost, že za něj daňové přiznání podal zaměstnavatel. Zde Nejvyšší správní soud, shodně s krajským soudem, uvádí, že stěžovatel byl jako společník veřejné obchodní společnosti povinen přiznat daň z příjmů i z tohoto titulu, neboť u něj byla předmětem daně také část základu daně veřejné obchodní společnosti [§ 7 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů]. Této povinnosti stěžovatele nezabývá ani ustanovení § 40 odst. 1, věta druhá daňového řádu, neboť stěžovatel (o jehož příjmy tu jde) sám v konkurzu v rozhodném období nebyl a toto ustanovení tedy na něho žádným přímým způsobem dopadnout nemohlo. Závěr, že tomuto obecnému ustanovení je nadřazena právní úprava provedená ustanovením § 38gb odst. 6 zákona o daních z příjmů, uvedený krajským soudem, je v obecné rovině správný, nemá však pro posouzení daňové povinnosti stěžovatele praktický význam. Jak bylo již uvedeno, konkurz byl prohlášen na majetek obchodní společnosti, jejímž společníkem byl stěžovatel (nikoli na majetek stěžovatele) a úprava plynoucí z posledně zmiňovaného ustanovení, vztahující se na podávání daňového přiznání v případě prohlášení nebo zrušení konkurzu na majetek fyzických osob, se tedy pojmově nemohla uplatnit. Pokud jde o úpadek – společnost ARTIS agentura v. o. s., ten daňové přiznání nepodařilo *ex lege* (§ 38m odst. 7 zákona o daních z příjmů) a bez ohledu na konkurz prohlášený na jeho majetek tak bylo lze stanovit základ daně stěžovatele z titulu jeho postavení společníka, postupem dle § 7 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že se stěžovatel nemůže zprostit své povinnosti podat daňové přiznání tím, že podepíše zaměstnavateli tiskopis výpočtu daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v jeho argumentaci brojící proti způsobu, jakým krajský soud posoudil právní otázku jeho ručitelského postavení, v návaznosti na daň z příjmů u společníků veřejné obchodní společnosti. Jak vyplývá z ustanovení § 20 odst. 5 zákona o daních z příjmů, *u poplatníka, který je společníkem veřejné obchodní společnosti, je součástí základu daně část základu daně nebo část daňové ztráty veřejné obchodní společnosti; přitom tato část základu daně nebo daňové ztráty se stanoví ve stejném poměru, jako je rozdělován zisk podle společenské smlouvy, jinak rovným dílem*. Obdobně ustanovení § 7 odst. 4 zákona o daních z příjmů stanoví, že *základem daně (dílčím základem daně) společníka veřejné obchodní společnosti je část základu daně veřejné obchodní společnosti stanoveného podle § 23 až 33. Tato část základu daně se stanoví ve stejném poměru, jako je rozdělován zisk podle společenské smlouvy, jinak rovným dílem. Vykáže-li podle § 23 až 33 veřejná obchodní společnost ztrátu, rozděluje se na společníka část této ztráty stejně jako základ daně*. Pro zjištění základu daně veřejné obchodní společnosti se vychází z *hospodářského výsledku upraveného o převod podílu na hospodářském výsledku společníkům veřejné obchodní společnosti* (§ 23 odst. 2 zákona o daních z příjmů). Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud veřejná obchodní společnost v daném zdaňovacím období dosáhla určitého zisku, jak se ostatně v tomto případě stalo a stěžovatel to nepopírá, pak bylo povinností stěžovatele poměrnou část základu daně veřejné obchodní společnosti na něj připadající vykázat ve svém daňovém přiznání jako příjem z podnikání a řádně jej zdanit (veřejná obchodní společnost, narozdíl od společnosti kapitálových, sama zisk nezdaňuje).

Veřejná obchodní společnost, jakožto právnická osoba, je povinna plnit své závazky primárně sama; ručení jejích společníků má pouze povahu akcesorickou. To znamená, že až v okamžiku, kdy sama společnost není schopna svým závazkům dostát, nastupuje povinnost ručitelů splnit její závazky, za které ručí po celou dobu jejího trvání neomezeně (§ 76 odst. 1 ve spojení s § 86 obchodního zákoníku). Dle ustanovení § 306 odst. 1 obchodního

zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2007 pak platilo, že věřitel je oprávněn domáhat se splnění závazku na ručiteli jen v případě, že dlužník nesplnil svůj splatný závazek v přiměřené době poté, co byl k tomu věřitelem písemně vyzván. Tohoto vyzvání není třeba, jestliže je věřitel nemůže uskutečnit nebo jestliže je nepochybné, že dlužník svůj závazek nesplní, zejména při prohlášení konkursu. Z uvedeného je tedy jednoznačně zřejmé, že pokud byl na majetek veřejné obchodní společnosti prohlášen konkurs ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, pak nejenže její společník (stěžovatel) ručil celým svým majetkem za její závazky, ale zároveň se věřitelé společnosti mohli uspokojení svých pohledávek domáhat přímo na něm. Krajský soud tedy zcela správně zohlednil fakt, že se použití zisku veřejné obchodní společnosti na úhradu jejich závazků skutečně projevilo v právní sféře stěžovatele, neboť závazky společnosti, za které ručil, byly tímto poníženy. Pokud by tedy následně věřitelé vymáhali část svých neuspokojených pohledávek po stěžovateli, na což mají právo, pak by výše jejich pohledávek byla ponížena o částku, kterou již získali. To, že stěžovatel nemohl s příjmem vykázaným v daňovém přiznání nakládat podle svého uvážení, neznamená, že by se v jeho právní sféře reálně neprojevil. Není tedy pravdou, že by postup, respektive výsledek postupu daňových orgánů byl v rozporu s právním názorem vysloveným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136, který upozorňuje na fakt, že příjem musí být, z hlediska daňového, příjmem reálným.

Konečně pokud jde o stěžovatelovo tvrzení, že nadále setrvává na názoru, o zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti dodatečného platebního výměru, a že nemůže být hodnoceno k jeho tíži, pokud správce daně nečiní do spisů žádné záznamy, touto argumentací se Nejvyšší správní soud nemohl meritorně zabývat. Jednou ze základních náležitostí kasační stížnosti je totiž uvedení konkrétních důvodů, pro které stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá (viz například rozsudek ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 - 79 zveřejněný pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, zveřejněný ve Sb. NSS pod č. 835/2006). Prosté označení správního rozhodnutí za zmatečné a nepřezkoumatelné nespĺňuje požadavky kladené ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. na kasační stížnost, právě pro absenci jejich důvodů. Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat ani námitkou na nesprávné zhodnocení svědeckých výpovědí daňové poradkyně a správce konkursní podstaty, neboť stěžovatel neuvedl důvody, pro které toto zhodnocení považuje za nesprávné, resp. nekorespondující se spisem.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu